

CRISTINA MAZILU

SCRISOARE CĂTRE COPILUL MEU

Dezvoltare personală

Respectiv, iar eu vreau doar să-ți reamintesc acest lucru. Ești atât de inteligentă, atât de frumoasă, atât de creativă, ești o încântare pentru oricine ți se află în preajmă, și îmi doresc să fii conștientă de asta. Nu există cuvinte care să descrie bucuria pe care și eu, și tatăl tău o simțim, pentru că tu ești. Îți mulțumesc că ne-ai ales să-ți fim părinți!

Te iubesc până la cer și înapoi!

CUPRINS

5	MESAJ PERSONAL
11	CAPITOLUL 1. INTRODUCERE
23	CAPITOLUL 2. CINE SUNT?
45	CAPITOLUL 3. LEGILE UNIVERSULUI
47	1. Legea unității (legea potențialității pure)
49	2. Legea Cauzei și Efectului (legea Karmei)
51	3. Legea Atracției
62	4. Legea Dăruirii
64	5. Legea ogindirii (reflectării)
68	6. Legea polarității
69	7. Legea ritmului
71	CAPITOLUL 4. GHID PRACTIC
78	Iubește!
81	Apreciază!
82	Meditează!

Respect pentru 87 oameni *Urmează-ți intuiția!*

94 *Simpatie sau Empatie?*

95 *Elimină stresul!*

99 *Terapii complementare*

103 *Mănâncă sănătos!*

106 *Creează scenarii!*

108 *Înregistrează aspectele pozitive!*

111 *Observă-l pe NU!*

112 *Acceptă!*

113 *Fii sinceră cu tine însăși!*

114 *Recuperează-ți starea de sănătate*

116 *Scopul vieții?!*

119 CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

123 RESURSE ȘI RECOMANDĂRI

124 MULȚUMIRI

CAPITOLUL 1. INTRODUCERE

Simt nevoia să încep povestind câteva lucruri despre mine și familia mea, unde am crescut și în ce fel. În timp ce scriu, îmi dau seama cât de puțin știi despre asta, aproape deloc, ca și când perioada aceasta nu ar fi existat, iar eu m-am născut direct mama ta. Deci, să mă prezint!

Ei bine, am fost și eu copil, un copil născut în 1988, adică încă în timpul regimului comunist din România. În acea vreme, din cauza unui decret promulgat în 1966 de Nicolae Ceaușescu, femeile nu aveau acces la informații despre contracepție și, cu atât mai puțin, la posibilitatea unui avort provocat, fiind vizată creșterea accelerată a populației. Avortul era pedepsit prin lege, ea permițând întreruperea de sarcină doar femeilor peste 45 de ani, aceluia care aveau 4 copii născuți și în îngrijire, dar și altor cazuri deosebite, de handicap, probleme ale sarcinilor etc. Foarte multe femei încercau să facă acest lucru ilegal, cu metode ieșite din comun (plante, alcool, efort în exces etc.), iar lucrul acesta le pune viața în pericol, foarte multe

dintre ele chiar au murit din această cauză. Pentru noi, generația următoare, a fost greu de înțeles de ce femeile rămâneau atât de des însărcinate. Dar cum ar fi putut fi altfel, când accesul la informare era inexistent?! Îmi amintesc că singura sursă de informație pe care mama o avea acasă era o cărticică mult mai subțire decât orice broșură pe care o găsim astăzi la aproape fiecare magazin alimentar de la colț, cu numele „Igiena intimă a femeii”. Și cam atât. Pe mamele „decreștelor” nu le susținea nici Google, și mai nicio altă metodă de informare, învățăturile fiind în majoritatea cazurilor predate direct între familie sau prieteni. Mama avea deja 5 copii în momentul în care a rămas însărcinată cu mine, 4 născuți și unul din partea tatălui meu, așa că – teoretic, conform legii –, acum putea să recurgă la medici pentru întrerupere de sarcină. Viața era grea, 5 copii însemna mult, pe vremuri în care mâncarea se cumpăra pe cartelă, adică fiecare familie avea voie la o anumită cantitate de alimente pe lună; doar oamenii influenți, cei care aveau „cunoștințe”, puteau procura alimente sau alte produse pe care majoritatea nu le putea procura. Era evident că nimeni nu își mai dorea încă un copil, care aducea cu el, de fapt, o povară. Din poveștile mamei și ale familiei mele, mama s-a dus la spital cu intenția de a face întrerupere de sarcină atunci când a rămas însărcinată cu mine, însă s-a întors acasă pentru că, din nu știu ce motiv, i s-au refuzat aprobările

necesare. Deci, trebuia să vin și eu! Chiar și așa, știu de la mama mea că în sufletul ei, ea și-a dorit ca eu să mă nasc și, mai mult decât atât, și-a dorit să aibă o fetiță blondă, iar sufletul i-a zâmbit la vestea că voi veni pe lume în următoarele luni, simțind că, de data aceasta, va veni și acea fetiță blondă.

Toate aceste lucruri se întâmplau în Galați, orașul în care mergem împreună încă de când tu aveai 11 luni și ai zburat pentru prima dată cu avionul. În ochii mei, Galațiul a fost mereu un oraș gri, în care oamenii păreau mereu triști și, văzându-mi viitorul acolo, parcă dintr-odată deveneam și eu gri; mai târziu am înțeles că griul acela era exact oglinda mea la acea vreme, oglinda a ceea ce simțeam. Revenind, după cum ți-am spus deja, acasă la mama se aflau deja cinci suflete, frații și surorile mele: Marian, cel mai mare, copilaș pe care mama a ales să-l crească de la vârsta de trei ani, Laurențiu, primul copil născut de mama, urmat foarte repede de Nicoleta și apoi Adriana. După o perioadă de câțiva ani a venit Costel și, imediat după, am venit eu, cu mine închizându-se cercul copiilor din familie.

Cu toții am avut o copilărie zbuciumată, din cauza lipsurilor materiale și, evident, din cauza certurilor iscate pe această temă, certuri aproape permanente, la care asistam ca spectatori/arbitri toți copiii. Mama mea a fost o fire caldă, supusă, tata fiind cel care „făcea legea” la noi acasă. El trăia între două extreme: ori era

foarte sensibil și ne aducea cafeaua la pat, ori cuvintele lui, deloc blânde, se auzeau în toată scara blocului cu patru etaje în care locuiam. Conștient sau nu, cred că fiecare dintre noi ne-am dorit să creștem mai repede și să plecăm din acel mediu, care evident ne afecta pe fiecare în felul lui. Mama ne-a ținut însă aproape, și-a dat tot interesul să nu despartă familia și să rămânem unul cu celălalt, cu bune sau cu rele. Deși trăiam într-un apartament mic (pentru 8 persoane), cu 3 camere mici și în care se mai afla și un gherghel la care mama muncea de acasă, făcând covoare, în momentul copilăriei noastre „trebuia” să ne ajungă. Parcă și pereții care erau plini cu mucegai și pe care îi spălam cu clor din când în când, parcă și mâncarea care lipsea cu desăvârșire, mâncând zilnic terci (un amestec din făină de porumb și apă, la care doar în ziua de salariu a tatei adăugam zahăr), parcă toate astea erau ceva normal, așa se trăia „normalul”. Niciunul dintre noi nu știa atunci că viața poate fi mult mai frumoasă de atât, nu doar o luptă pentru a uita de certuri și lipsuri materiale, însă cu siguranță cu toții voiam să o aflăm. Niciunul dintre noi nu prea știa secretele unei vieți liniștite, din cauza mediului care ne arăta foarte des că da, viața e în mare măsură un chin.

Probabil asemenea fraților mei, mereu am simțit în adâncul sufletului meu că se poate mai mult, că viața nu are cum să fie doar un chin și că trebuie să existe o

cale spre o viață bună, și că, așa cum iarba crește fără efort, așa putem și noi, oamenii, să ne trăim viața într-o armonie deplină. Mama și tata au fost oameni simpli, au crescut într-un mediu care le arăta căile simple prin care trec toți oamenii: te naști, muncești, te căsătorești, faci copii și cam asta e totul. Pe timpul copilăriei și al tinereții lor, școala nu era privită ca un mijloc de cunoaștere, ci mai degrabă ca o obligație, să „intri în rând cu lumea”. Căsătoria, la fel, era un contract semnat, pentru că așa trebuie, și nu pentru că în soțul/soția ta poți găsi un partener de viață minunat, pe care să-l iubești și cu care să-ți împarți totul, pentru un confort al ambilor. Și ei, ca și restul oamenilor din jurul lor, trăiau după dogmele societății la acea vreme, iar acea societate ținea oamenii pe loc, dorea mai exact ca aceștia să nu iasă din natura ghidată de cele 5 simțuri primare de care dispunem cu toții. Evident că acest mod de gândire nu era din vina lor și, din nou, evident că, la acel moment, acest ritm ne-a fost automat implementat și nouă, fiind părtași ai aceleiași vieți. În același timp, deși posibilitățile materiale au fost limitate, din partea părinților noștri am învățat cel mai frumos lucru din Univers, am învățat că suntem iubiți, că, indiferent ce alegeri facem, suntem acceptați și iubiți. Mamei i se citea în privire câtă dragoste ne poartă, ea fiind o fire care nu își exprima în cuvinte iubirea, iar tata ne răsfața la salariu cu câteva dulciuri, arătând același lucru,

„că ne iubește „ca pe ochii din cap”, după cum chiar el ne spunea. Ne-au învățat, cum au putut ei mai bine, să ne iubim.

Când eram copii, eu și Costel cutreieram împrejurimile în aventuri pe care mi le amintesc cu mare plăcere; întotdeauna ne apăram spatele unul celuilalt. Chiar și când ne necăjeam, câteodată din joacă trecând la lupte în serios, chiar și atunci știam că ne iubim și că doar asta contează. Pentru surorile mele am avut mereu un mare respect, eu fiind cea mai mică. Mai mereu le luam machiajele și le împrumutam îmbrăcăminte. Ah, îmbrăcăminte! Mereu eu primeam ce era folosit. Tot ce rămânea de la cei mai mari, primeam eu, câteodată hainele nemaiavând aspectul cel mai plăcut. Dar, vorba tatălui meu, mergem tot înainte! Și chiar asta făceam. Frații mei cei mai mari, doi bărbați foarte diferiți ca personalități, m-au făcut mereu să mă simt protejată, nu neapărat făcând ceva anume, ci, pur și simplu, având trei frați, doi dintre ei adulți la momentul copilăriei mele, îmi conferea o foarte mare siguranță.

Anii au trecut; indiferent cum, ei oricum trec și împing la evoluție. Au fost bune și rele, au fost multe perioade de răceli puternice, în care mama mă căra în brațe de patru ori pe zi până la asistenta care îmi făcea injecții cu antibiotice, de la ora 4 dimineața până noaptea târziu, dar au fost și perioade de bucurii, în care pur

și simplu ne bucuram unii de alții cu toată ființa noastră. Îmi vine acum în minte o zi de toamnă, în care am invitat-o pe mama pentru prima dată la un suc. Erau primii mei bani câștigați, mai exact bursa de la facultate, și din ei am mers cu autobuzul la un cinematograful din orașul vecin, apoi am mâncat la un restaurant din interiorul aceleiași centru comercial. Sună a zi obișnuită, însă bucuria mamei când eram împreună m-a făcut să o văd specială, mi-a deschis ochii către inima ei și am realizat că bucuria se află în lucruri mici, dar trăite cu sufletul. Eu și mama am avut întotdeauna o legătură puternică, am iubit-o extrem de mult și încă o iubesc, și în acest moment în care scriu aceste rânduri și ea fizic nu mai este lângă mine.

În timpul facultății, în mai 2010, a avut loc un moment de mare intensitate în familia noastră; fratele meu, Marian, ne-a părăsit, lăsând în urmă un haos care și-a pus amprenta pe viața fiecăruia dintre noi. Marian a decis să plece, fiind căzut într-o depresie profundă. Cu toții am fost debusolați, pentru fiecare dintre noi a fost groaznic. În suferința trăită, tindeam ba să fiu furioasă pe mine însămi, pentru că nu am putut să-l ajut mai mult, ba furioasă pe el, că a făcut așa ceva, ba furioasă pe alții, care au condus situația în acel punct. Mi-aș fi dorit să fie mai simplu, dar imagini ca cea a fratelui meu atunci când a trebuit să îi recunosc trupul marchează pe oricine pe o lungă perioadă de timp, și

Respectiv, nu m-aș limita la a spune doar pe viață. Da, a fost o perioadă grea în interiorul familiei mele. Mama, în scurt timp, s-a îmbolnăvit de Alzheimer, tata a avut din nou probleme cu alcoolul și mai apoi s-a și îmbolnăvit, iar noi, frații, am simțit nevoia, cumva, să ne retragem în interiorul ființei noastre și să ne distanțăm unii de alții. Cu timpul ne-am reaproiat, însă golurile dintre noi au cam rămas neacoperite. Mai exact, fiecare și-a văzut de viața lui, încercând singur în carapacea proprie să-și vindece rănila, sau măcar să și le trăiască singur. Eu, fiind în ultimul an de facultate, am încercat să mă ocup de lucrarea de licență, să mă deconectez de situație cu prieteni și școală. Când s-a putut, pentru că aerul din casă era foarte puțin respirabil și fiindcă doar eu și Costel mai rămăseserăm acasă la mama; simpla responsabilitate de a merge cu ambii părinți la doctori devenise foarte grea pe umerii mei. Am trăit o presiune imensă, griji care m-au transformat cu rapiditate în adult cu responsabilități de tot felul. La distanță de câțiva ani, în decembrie 2013, ne-a părăsit și mama, mai apoi tata, în iulie 2018, după o perioadă de chin în care ajunsese la nivelul de a nu mai putea reacționa fizic în niciun fel.

Drumul meu a făcut ca eu să iau decizii care m-au îndepărtat și fizic de locul natal, ele aducându-mă aici, unde sunt acum, adică lângă tine și tatăl tău. Mi-am urmat intuiția și am știut că în România, în același fel

și în același loc, eu nu aveam cum să fiu fericită. Trebuia să schimb ceva, și asta repede. Așa că am venit în Germania, urmată de aceeași intuiție, pe care am ales să nu o mai ignor. Au fost mulți ani pentru mine, în care nu-mi găseam calea, în care știam că este în fața ochilor mei, însă cumva nu reușesc să o disting. În toți acești ani însă, mămica mă asigură că va veni și momentul în care mă voi simți acasă, în sufletul meu, și că doar trebuie să mai am puțină răbdare. Acest lucru s-a și întâmplat, în momentul când ți-am cunoscut tatăl. Acel moment a fost primul din viața mea când am realizat că mama a avut dreptate și că da, acum sunt acasă, că e atât de reconfortant să-mi urmez sufletul și să am încredere în ceea ce simt, ca atunci când ai lăsa grijile pe altcineva, iar tu te-ai bucura liniștit de călătorie.

În prima clipă în care am stat lângă tatăl tău, am simțit căldură, o liniște pe care am căutat-o toată viața. Deși atunci nu îl cunoșteam deloc, nu știam nici măcar cum se numește, știam doar că în inima lui e casa mea. Pur și simplu. Cu atât mai frumos este faptul că și el simțea același lucru. Era ca în filmele de comedie, când se așază un norișor deasupra a două persoane și îi ține pe amândoi acolo, aceștia nemandorind să mai plece. Ne simțeam cumva de parcă ne știam și ne iubeam demult, iar acum, în sfârșit, ne-am regăsit. Multă vreme după, el repeta în somn întruna „Ea este!”, iar eu îi spuneam, în gura mare, „Tu ești!”. Eu, româncă, el, iranian, și